GÖTEBORGS
UNIVERSITET

Det här verket har digitaliserats i ett samarbete mellan Litteraturbanken och universitetsbiblioteken i Göteborg, Lund, Umeå och Uppsala.
Alla tryckta texter är OCR-tolkade till maskinläsbar text. Det betyder att du kan söka och kopiera texten från dokumentet. Vissa äldre dokument med dåligt tryck kan vara svåra att OCR-tolka korrekt vilket medför att den tolkade texten kan innehålla fel.
Därför bör du visuellt jämföra den tolkade texten med de scannade bilderna för att avgöra vad som är riktigt.
Om du anser dig ha upphovsrätt till detta material, ber vi dig vänligen kontakta Göteborgs universitetsbibliotek.

The digitisation of this work is a collaboration between The Literature Bank and the university libraries in Gothenburg, Lund, Umeå and Uppsala.
All printed text is OCR processed into machine readable text. This means that you can search the document and copy its text. Older documents with print in poor condition can be hard to process and may contain errors. Compare the interpreted text visually to the scanned image to determine what is correct.
If you believe you own the copyright to this work, please contact the Gothenburg University Library.

GÖTEBORGS
UNIVERSITET

LUNDS
UNIVERSITET

UPPSALA
UNIVERSITET

Universitetsbiblioteket

FABRIKSFLICKAN.

FABRIKSLIF PÅ 1830-TALET

AF

AXEL N—MAN.

Norrman, Axel

Pris 25 öre.

NORRKÖPING,
AXEL NORRMANS TRYCKERI, 1888.

GÖTEBORGS STADSBIBLIOTEK

FABRIKSFLICKAN.

FABRIKSLIF PÅ 1830-TALET

AF

Norrman
AXEL N—MAN.

Pris 25 öre.

NORRKÖPING,
AXEL NORRMANS TRYCKERI, 1888.

Sv. 41/29

Anna hade nyss blifvit konfirmerad.

Hon skulle nu förtjena sitt uppehälle på egen hand. Visserligen hade Anna sedan sitt tolfte år arbetat på fabrik, men hon hade vistats i föräldrahemmet. Nu var der för trångt; hemma funnos många mindre syskon.

Annas moder, stackars utträlade menniska, som allt sedan hon blef enka med 6 små barn stått vid väfstolen i fabriken, hade gerna sett att hon kunnat behålla Anna hemma, för att hjelpa till med småsyskonens skötsel, men det kunde icke låta sig göra. Modern tyckte dessutom det vara synd att Anna skulle släpa ut sig på barn; tids nog kunde hon få egna.

Barnen fingo väl reda sig på egen hand. Att de förnötte sin tid på gatan, lärde oseder och i skolan fingo stryk för det de kommo med otvättade händer, grämde madam Kling, men hvad var att göra? Nöden har ingen lag.

Medan Anders lefde behöfde det icke hända, men nu —

Ack, den stygga maskinen, som sönderslet hennes man!

Det var en ryslig historia.

Hur väl hon mindes den fasansfulla dagen, när budet från fabriken underrättade henne om mannens död. Hon stod just i beredskap att gå till honom med aftonvarden, då sorgebudskapet nådde henne.

Var det möjligt att denna olycka drabbat henne?

Anders var ju frisk på morgonen. Kunde han vara död nu? Omöjligt! Men om så vore, hvad skulle det då bli af henne och barnen?

Dylika och andra tankar genomkorsade den arma qvinnans hufvud under det hon skyndade ned till fabriken.

Hon var nu framme. Så hennes hjerta bultade! Sakta öppnade hon dörren. O, fasa! Var denna blodiga, skälfvande köttmassa hennes man? Sakta sjönk hon ned vid den dödes söndersmulade qvarlefvor.

Hur hon kom hem visste hon icke, men då hon återkom till medvetande, framstod hela vidden af den olycka, som drabbat henne, för hennes själ.

Hon såg på barnen och slöt dem krampaktigt till sitt bröst.

De fattade icke hvad som händt, men förundrade sig öfver moderns beteende. Upprepade gånger frågade de äldsta efter pappa och hvarför mamma grät.

Den arma qvinnan såg ett lif framför sig af släp och försakelser.

För att gifva den döde en anständig begrafning, pantsatte hon det enda minnet efter honom, sin vigselring, samt de flesta kläder hon hade.

Efter begrafningen insjuknade madam Kling i en svår hjerninflammation, hvilken höll henne vid sängen i flera månader.

Fattiga grannar turade om att se till barnen. Fabrikörskan fru Fårfot, hos hvilkens man Kling arbetat, sände sin piga till enkan med en strut karameller åt barnen samt helsning till den sjuke, att hon skulle vända sitt sinne till Gud och af honom vänta hjelp.

Fru Fårfot hade alltid trott i enfald, och derför hade hon det bra nu, och behöfde icke frukta att i ett kommande lif blifva ställd på venstra sidan, mellan raggiga getabockar.

Omsider tillfrisknade madam Kling och lemnade sjuksängen.

Så det såg ut i det fordom så snygga hemmet! Allt, som kunnat vändas i pengar, hade vandrat till pantlånaren. Barnen voro trasiga och smutsiga.

Med hvilka känslor gick icke den arma enkan till arbetet i fabriken, der hennes man tillsatt lifvet. När skulle turen komma till henne, att fattas af en axelledning och dragas in i maskineriet?

Så gick hon i många år och släpade för en usel daglön, ett nådehjon, som icke vågade knysta.

Men herr och fru Fårfot tilltogo i omfång och frodades under det arbetarne afsmalnade. Det var alldeles som om de förstnämda sugit i sig de sednare.

Och vår Herre såg med vrede på de kantiga och knotande arbetarne, som icke ville låta sig nöja med löftet om bättre tider i himmelen, och tillstadde Fårfot att skafva dem inpå bara benen, men till fru Fårfot såg han med välbehag och förökade hennes hull.

Nå, Anna hade varit från hemmet några år. Som hon var en duktig flicka, rask att arbeta och rädd om sitt, kunde hon hjelpa modern med små penningsummor.

Syskonen hade vuxit upp och redan börjat konkurrera med de äldre på fabriken. Det blef bättre i det torftiga hemmet. De onda dagarna syntes vika.

En sak gladde särskildt modern, och lät henne hoppas det bästa.

Som redan blifvit omtaladt, var Anna en arbetsam och sedig flicka.

Lifvet på fabriken och de saker af elände hon der fick bevittna, hade ingifvit henne en djup afsky för det lätta lif många af hennes kamrater förde.

Ända in i sitt nittonde år hade hon lyckats bevara sin oskuld, och hennes fåfänga kamrater gåfvo henne tillnamnet »Helgonet».

Hon var föremål för sitt köns hat och männens beundran.

Fabrikör Fårfot hade en son, hvilken en längre tid vistats utomlands för att studera fabriksrörelsen.

Han var nu hemkommen och hade anställning på faderns fabrik som verkmästare.

Unge Fårfot var en ifrig flickjägare, ett arf af pappa Fårfot, hvilken ännu i sin sena ålderdoms höst icke försmådde att plocka rosor från 16-åriga kinder.

Unge Fårfot frapperades genast vid Annas åsyn. Med giriga blickar famnade han hennes smärta gestalt, frossade af hennes åsyn.

Dragen af en osynlig makt vände hon sig om och mötte dervid ett par ögon, glödande af sinnlig lusta.

Skrämd och anande en olycka ville hon fly, men blef, lik ormens tjusade offer, orörlig qvar, darrande afbidande sitt öde.

Unge Fårfot, allt för förfaren i konsten att förföra unga oskyldiga arbetareflickor, en studie, som han flitigt bedrifvit under sin vistelse i utlandet, för att bära sig klumpigt åt, steg fram och helsade vänligt på Anna, sporde om hennes familjeförhållanden, visade deltagande då han erfor att Anna var dotter till förolyckade Kling, trugade Anna att emottaga en icke obetydlig sedel till hjelp åt modern samt lofvade att vidtala fadern om en förmånligare anställning för Anna vid fabriken.

— Anna skall veta, slutade han, att jag snart blir ensam styrande här. Anna kan då påräkna den bästa platsen, att tillse de andra.

De skildes åt som de bästa vänner.

Stackars Anna var fullkomligt fångad i snaran.

Utkommen ur fabriken gnuggade Fårfot händerna af förtjusning.

— Hon är min, mumlade han. Men den rädda hinden, den vackra sedesamma ungen, får icke skrämmas. Jag skall genast gå upp till pappa och utverka Annas befordran.

Han skyndade in på kontoret der fadern för tillfället arbetade ensam.

— Pappa, började han, Anna Kling skulle du gifva en mera lönande plats. Jag tycker det är en bra arbeterska. Hon har nu varit länge hos dig,

Fadern sköt upp glasögonen i pannan och betraktade sonen misstänksamt en stund.

Derefter sade han:

Hvad har du nu för planer för dig? Ställ icke till en ny skandal. Din kärleksaffär med Pettersonskans tös kostade mig just vackra fyrkar.

— Nå, pappa, hvad kostade ditt lilla äfventyr med Bergströmskan? Du har mig att tacka för att allt afloppa så lyckligt. Vill du jag skall berätta saken för mamma?

— Johan, min gosse, Anna skall få bli föreståndarska, extra föreståndarska, så länge, med ordinarie lön. Jag kan icke afskeda Frida från sin befattning, emedan hon är särdeles pålitlig.

— Ja, vet du, pappa, jag tror du får öka vår tillverkning — icke af föreståndarskor, utan för att finna plats för våra varande och blifvande föreståndarskekandidater.

— Tyst, förhärdade slyngel! Drif icke med din gamle fader och hans små svagheter. Jag skall

meddela mamma mitt beslut rörande Anna, så kan hon på lämpligt sätt underrätta henne om hennes lycka, och få ett rätt begrepp om vår välvilja för henne, för våra arbetare. Vi äro ju vänner, Johan? Rätt så, du har din faders goda hjerta och klara förstånd.

Anna blef snart derefter uppkallad till fabrikörens och delgifven sin lycka.

Det var med lätta steg hon gick från fabriken den aftonen och hem till modern, för att för henne omtala hvad som händt henne.

Unge Fårfot gaf sig ofta i samtal med Anna och gaf henne många bevis på vänskap.

Annas kamrater, afundsjuka och elaka, gjorde rätt stygga anmärkningar deröfver, men de nådde aldrig fram till hennes öron.

Anna visste icke rätt hur det var, men då unge Fårfot var borta längtade hon efter honom, och då han var hos henne, kände hon sig blyg och rädd; rodnade då han tilltalade henne och svarade förvirrad.

Fårfot såg med hemlig glädje hur han närmade sig sitt mål.

En dag fattade han Annas hand, tryckte den ömt, lutade sig ned och hviskade i hennes öra:

— Anna, möt mig i afton kl. 8 i Oskuldsparken. Jag har något att säga dig, som nära rör bådas vårt väl.

Derefter skyndade han bort, utan att afvakta hennes svar.

Anna stod slagen af häpnad. Hvad kunde han ha att säga henne, som rörde dem båda?

Skulle hon gå? Ja, det kunde väl icke vara farligt. Han hade ju alltid varit så snäll. Och roligt skulle det blifva att få tala med honom utan

vittnen. Säga honom huru högt hon — — Nej, det gick icke ann. Han kunde skratta åt henne.

Om hon skulle rådgöra sig med modern? Ånej, hvad hade hon egentligen med saken att skaffa.

Klockan slog 8 i stadstornet. Tonerna dallrade genom den rena vårluften så skära och harmoniska, som om de velat bringa en fridens helsning till de idoga menniskorna, hvilka från arbetet skyndade mot sina hem.

Med klappande hjerta trädde Anna innanför grindarne till parken.

Var han kommen?

Jo, se der mellan träden skymtade hans gestalt.

De flögo hvarann till mötes; sjönko i hvarandras armar. Han öfverhöljde hennes lockiga hufvud med glödande kyssar, och hon hvilade mot hans bröst.

I vältaliga ord tolkade han sin kärlek. Hon lyssnade till honom med återhållen andedrägt, glömsk af allt omkring sig.

Han svor henne vid nattens stjernor evig kärlek, hand och hjerta. Hon lät bedåra sig och trodde.

De uppgjorde planer för framtiden, och innan de skildes åt, hade de beseglat sin kärlek med oupplösliga band.

En lycklig sommar förflöt för de båda unga.

Till Fårfots heder kan sägas, att han verkligen älskade Anna, den obetydliga fabriksflickan. Han menade nu allvarligt med henne.

Sin första plan, att endast bedraga henne, hade han glömt. Det dåliga syftet hade bytts i ren kärlek.

En afton, då de sammanträffade, var Anna ovanligt nedslagen och sorgsen.

Hon hade en ryslig hemlighet att anförtro honom.

Länge tvekande, om hon borde säga honom huru det förhöll sig, men det kunde ju icke länge döljas. Dessutom, hvarför skulle hon förtiga saken för honom? Borde han icke känna sig lycklig öfver fadersnamnet? Jo, derom var hon förvissad.

Hon omtalade alltså, att hon under sitt hjerta bar beviset på deras förbindelse.

Arma Anna! Föga anade hon hvilka bittra lidanden, som väntade henne.

Hon kunde icke fatta, att hon gjort en handling, som verlden skulle fördöma. Hon hade ju endast älskat, trott på honom, skänkt den hon älskade sin ynnest.

Att den förförda får bära smälek för sitt »felsteg», som en sådan handling af qvinnan kallas, men förföraren gå fri, aktad och ärad, visste hon icke. En sådan falsk dom kunde hon i sin oskuld icke tänka sig.

Hon reflekterade för öfrigt icke öfver saken.

Men nog trodde hon, att Fårfot skulle visa en större glädje öfver nyheten än han gjorde. En känsla af beklämning kom öfver henne, då hon märkte det kyliga lugn, hvarmed han mottog underrättelsen.

Fårfots tillfälliga köld kom icke af bristande kärlek till Anna, men han befarade ett uppträde med föräldrarna och fruktade för Annas framtid.

Att hon skulle blifva hans maka hade han aldrig på allvar tänkt, liksom han icke heller föreställt sig, att saken skulle taga den vändning den tagit.

Anna började gråta.

— Gråt icke, älskade Anna — tröstade Fårfot och torkade hennes tårar. — Vi skola tänka på saken med lugn. Att börja med måste du sluta på fabriken, för att undgå dina kamraters hån. Jag skall hjelpa dig med pengar så länge.

— Men skola vi icke gifta oss? — sporde Anna oskyldigt. — Du har så många gånger talat derom. Nog ville jag blifva gift med dig innan jag blir mor.

— Kära min Anna, ingen skulle högre önska det än jag, men jag måste först inhämta mina föräldrars tillåtelse. Du vet att min mor är mycket sträng, för att icke säga något mera.

— Men om hon säger nej?

— Då, Anna, måste du vänta ett år, då jag ensam öfvertagit fabriken. Men var lugn — tillade Fårfot, då han märkte Annas bestörtning — allt skall nog gå efter vår önskan.

De båda älskande skildes åt först sent på natten. De hade öfverenskommit att Anna skulle tillsvidare bo hos sin mor.

Fårfot vandrade jemförelsevis obekymrad mot sitt ungkarlshem, hvilket var inredt med den mest utsökta smak och alla beqvämligheter. Han sof snart, som endast den obekymrade ungdomen kan göra.

Anna satt i sin mors torftiga hem och omtalade sin belägenhet.

Modern skakade sorgsen sitt gamla hufvud. Hon anade att de lugna dagarna nu voro förbi.

Sjelf hade hon, liksom nu sin dotter, blifvit förförd, men hennes förförare hade varit en arbetare, och samme arbetare blef några år senare hennes man.

Hon hade lidit tillräckligt för att förstå hvad som förestod dottern, och begrep mycket väl, att

Anna aldrig skulle bliſva Fårfots hustru, men nämdes icke, af kärlek till den redan nog olyckliga Anna, säga sin tanke.

Långt efter sedan Anna somnat, vakade den gamla, bekymrade modern.

Huru djupt sårade det icke det arma modershjertat att dottern fallit!

En ny dag randades, och med den nya förhoppningar.

Unge Fårfot omtalade för föräldrarna orsaken till Annas frånvaro från fabriken, samt sade att han tänkte rädda henne från vanära genom att gifta sig med henne.

Fru Fårfot som hade, hvad man brukar säga, »sju skinn på näsan», och förde ett strängt regemente i sitt hem, gaf sin unge herr son en kristlig sparlakanslexa.

— Aldrig — var hennes bestämda förklaring — får du gifta dig med en fabriksdocka.

Unge Fårfot teg och tänkte, att han nog skulle lura sin mamma.

Han fortfor att besöka Anna, och de båda unga framlefde en vinter full af sällhet och glada förhoppningar för framtiden.

Då på våren träden började knoppas och den varma solen kysste lif i den slumrande naturen, skänkte Anna lifvet åt en gosse.

Namnlösa modersfröjd! Hur kärleksfullt betraktade hon icke sitt i vaggan mellan spetskuddar och sidentäcke — gåfvor från honom — slumrande son.

I hvarje linie af det lilla ansigtet såg hon faderns kära drag.

Hon tröttnade icke att betrakta den lille och uppgöra planer för hans framtid. Naturligtvis skulle hans väg blifva blomsterbeströdd.

Gossen var verkligen också vacker, och Fårfot kände sig stolt öfver sin son.

Och hur vacker föreföll icke Anna der hon satt, klädd i en hvit morgondrägt med barnet i sin famn. Långa stunder kunde han sitta tyst och betrakta de båda kära.

En afton, då han kom på besök hos Anna, utropade han, genast han kom inom dörren:

— Nu, Anna, har det länge anade ovädret brutit löst! Min mor har utspionerat mig. Det har varit ett förskräckligt uppträde hemma. Jag skall resa bort, jag vet icke hvart, men i morgon skall jag resa, sade min far.

— Ack, så tråkigt — klagade Anna. — Att dina föräldrar skola vara så hårda. Skrifver du snart?

— Det skall jag göra, älskade Anna. Du skall snart höra af mig. Nu måste jag skynda, men var modig, min Anna, min älskade brud.

Länge hvilade de i hvarandras armar. Omsider slet han sig lös, kysste henne och barnet och skyndade bort.

Anna kände sig outsägligt olycklig och ensam. En dunkel aning sade henne, att nu voro de sälla dagarne slut.

Unge Fårfot hade sagt sant. Det hade verkligen förefallit ett stormigt uppträde mellan honom och modern, men han omtalade icke för Anna hvad modern sagt.

Då fru fårfot, orolig öfver sonens täta besök hos Anna under så lång tid, frågade honom om

han icke snart ämnade afbryta denna bekantskap, och erhöll till svar, att det ämnade han aldrig göra, emedan han tänkte taga henne till hustru, blef hon oerhördt uppbragdt, kallade Anna för en lättsinnig slyna, som genom sina konster förfört sonen, och menade att han kunde ha Anna till tidsfördrif, emedan hon, den obildade fabriksflickan, aldrig med värdighet kunde uppträda vid hans sida eller deltaga i den finare societetens nöjen.

— En sådan tossa, en fallen qvinna — röt den värda frun, blossande af vrede — blir aldrig min sonhustru!

Saken hade nog tagit en fredligare vändning, om icke unge Fårfot, bragt till vrede öfver moderns otidigheter, yttrat:

— Än du, kristliga moder, hur är det med din dygd! Tror du icke att jag vet, att jag har en bror, som i denna stund sitter inom fängelsets murar, säkerligen förbannande sina dagars upphof. Lemnad af dig utan vård och uppfostran, kastad mellan nöd, förtviflan och frestelser dukade han under. Min far är icke hans far, men min mor är äfven hans. Blygs eländiga hycklerska! Renare än du är min Anna, som icke förskjutit sitt barn!

Fru fårfot blef mållös af bestörtning öfver dessa ord från sonen.

Hon, som trodde, att hennes ungdomssynd var känd af ingen annan än hennes man.

I första bestörtningen visste hon icke om hon skulle »fly till Herren» eller dåna. Hon föredrog det senare, sannolikt fruktande att »Herren» icke ville bistå henne i denna ruskiga affär.

Sonen gick, lemnande sin mamma att qvickna vid då hon fann för godt. Han var djupt sårad och uppbragt på modern. Unge Fårfot hade ett godt hjerta, men hade ärft moderns flyktiga sinne.

Som redan af berättelsen framgått, hade fru Fårfot en son utom äktenskapet.

Hon var dotter af en enormt rik fabrikör. Men det hjelpte icke. Hon »föll». Skammen kunde icke helt och hållet öfverskylas. Den dryge fadern måste gifta bort henne med sin fattige bokhållare. På så sätt blef Fårfot, den förbisedda kontoristen, en man »af värde». Men som Fårfot var en »mes», och genom sin fru kommit till sin betydande ställning, fick han stå under »toffeln». Att det var hon, som genom honom blifvit upprättad, kunde han aldrig fatta.

Så snart ljudet af sonens steg dödt bort, sprang fru Fårfot upp.

Hvem hade omtalat hennes förnedring för sonen?

O, hvad hon hatade Anna! Hon svor en dyr ed, att hämnas på flickan.

Darrande af ilska, med oordnadt hår och ögonen sprutande lågor, stormade hon in till sin man, hvilken fick tjena som afledare för hennes vrede.

Efter ett ordsvall, stormande och oemotståndligt som det vredgade hafvets våg, slutade hon:

Vår son måste bort — hör du det! — bort i morgon dag. Och den eländiga slynan Anna skall krossas!

Här gafs ingen pardon. Far och son måste böja sig för den stränga fruns vilja.

Följande dag reste unge Fårfot till herresätet X. i Skåne, för att stanna der öfver sommaren.

I början skref unge Fårfot ofta till sin Anna, men efter hand kommo brefven med allt längre mellantider och upphörde slutligen alldeles. Anna skref flera bref utan att erhålla svar eller penninghjelp.

Nöden började åter träda in i det enkla hemmet.

Anna insåg att hon var bedragen. Grämelsen häröfver, moderns förebråelser och bekymmer för framtiden var nära att nedlägga henne på sjukbädden.

En dag, några månader efter unge Fårfots afresa, öfverraskades Anna af ett besök af fru Fårfot.

Den värda frun helsade vänligt på Anna, och sade att hon kommit för att se sin sonson, och höra hur han och modern hade det.

Hon hade all möda i verlden för att hålla sig lugn, ty vreden kokade inom henne då hon såg de gåfvor sonen skänkt Anna. Men hon bemästrade sig.

— Kära Anna — sade hon i sötsur ton — har min son skrifvit till dig nyligen?

Anna svarade uppriktigt, att i början hade han skrifvit ofta, men nu alldeles upphört. Anna började bittert gråta.

O, hvad fru Fårfot njöt. För denna härliga stund hade hon gerna försakat allt.

— Men, kära barn — fortsatte hon inställsamt — penningar har han väl åtminstone sändt dig?

— Nej — svarade Anna — icke ett öre, och jag är nu bragt i yttersta nöd.

Fru Fårfot kunde knappt regera sig af glädje. Hon sänkte hufvudet i händerna, låtsande smärta och blygsel, men egentligen för att qväfva sin skrattlust. Hon öfverlade om hon borde skona Anna eller ännu mera låta henne känna lidandets udd, och hon beslöt sig för det senare. Hon såg åter upp och deklamerade:

— »Herren pröfvar blott, han ej förskjuter».

Härunder vindade hon upp mot himmelen med sina kattgröna ögon och knäppte händerna som till bön.

— Ja, kära Anna — återtog hon — öfvergif tanken på min son. Han är ung och lättsinnig, och han har bedt mig säga dig, att du icke har något att hoppas. Det var ett svårt uppdrag, men jag ansåg mig för Guds, din och barnets skull böra fullgöra detta smärtfulla åliggande. Kläd dig emellertid, Anna, och följ mig hem, så skall jag se till om jag har något att gifva dig för gossen.

Fru Fårfot reste sig och nalkades det i vaggan slumrande barnet, liksom för att betrakta det, under det Anna gjorde sig i ordning att följa fru Fårfot till hennes hem. Anna gick ut i köket och fru Fårfot blef ensam med gossen.

— Skynda dig — hviskade Satan i hennes öra — och utför din plan. Den lyckas! Du har henne fast.

— Vedergällningens stund kommer — varnade samvetet.

— Skall du låta denna slyna triumfera öfver dig! — ropade frestaren. Hon har med sina konster förledt din son att skymfa dig!

Fru Fårfot darrade af sinnesrörelse och kallsvetten frambröt på hennes panna. Hon kämpade en fruktansvärd strid. Hennes ögon föllo på barnet. Det log i sömnen mot henne. Det var nog. Denna hårda, egoistiska qvinna upptändes af vrede vid denna syn. Det var som om ondskans alla makter dragit genom hennes själ.

Tyst, omärkligt lät hon sitt tjocka guldarmband glida ned i vaggan.

Anna kom in. Båda följdes åt till hemmet.

Fru Fårfot visade sig mycket frikostig mot Anna och bad henne icke frukta för framtiden.

— »Alla edra omsorger kasten på Herren» — hasplade hon ur sig tillika med en mängd andra bibelspråk.

Under många tacksägelser lemnade Anna den fromma frun.

Följande dag fick Anna ett besök, hvarom hon aldrig drömt.

Tvenne polisbetjenter infunno sig. De sade, att fabrikörskan Fårfot föregående dag under det hon varit borta i ett ärende blifvit bestulen på ett mycket dyrbart guldarmband, som hon glömt framme. Husets samtlige tjenare och arbetare hade blifvit visiterade, men utan resultat. På fråga af konstaplarne, om ingen främmande varit i huset, hade fru Fårfot uppgifvit att äfven Anna varit der, hvarför de nu infunnit sig hos Anna för att undersöka hennes bostad.

Anna, som visste sig vara oskyldig, bad konstaplarne göra sin skyldighet.

Förgäfves genomsökte de hela huset. Guldarmbandet stod icke att finna.

De stodo just i begrepp att aflägsna sig, då den ene fick se vaggan.

— Denna ha vi glömt visitera — sade han.

— Låt gossen sofva — sade Anna. — Något armband fins icke der.

— Det är mycket möjligt — svarade konstapeln — men vi måste göra vår pligt.

Och dermed lyfte han barnet ur dess bädd och lade det på soffan i rummet.

Nu vändes vaggan upp och ned och fram rullade — armbandet.

Anna blef mållös för en lång stund af öfverraskning och bestörtning.

— Ha — sade konstapeln, som yrkat på att vaggan skulle visiteras — din oskyldiga engel, du hade så när lurat oss. Men du skall se att höga rättvisans tjenare icke så lätt låta draga sig vid näsan.

Anna förmådde icke svara.

— Kom nu, min lilla dufva, skall du få bo på ett fint hotell, der du har allting fritt och får lära dig spinna.

— Jag är oskyldig! — ropade Anna och vred händerna af förtviflan.

— Den saken afgöra icke vi — sade konstaplarne och knuffade henne omildt ur rummet.

Nu vaknade den lille och började skrika.

Anna ville in till barnet, och en häftig brottning uppstod mellan henne och de båda männen.

Anna blef omkullslagen och bunden samt i ett anskaffadt arbetsåkdon forslad till fängelset.

— Det var en satans qvinna — yttrade den ena konstapeln till sin kamrat, sedan de aflemnat sin fånge.

— Visserligen — genmälte den andre, som var gift och hade barn — men hon kämpade för sitt barn, stackars kräk.

Dagen för ransakningen med Anna var inne. En mängd åhörare, deribland många af hennes forna kamrater, hade infunnit sig. I staden bland kaffesystrar och på fabrikerna talades hit och dit om Annas fall, fru Fårfots välvilja och tillgreppet af armbandet. Alla voro nog ense om att hon var ett lättfärdigt stycke.

I ransakningsrummet å cellfängelset rådde bland folket en sinnesstämning mera liknande den vid en fest än vid ett så sorgligt tillfälle.

Nu afbröts sorlet af domaren, hvilken ropade:

— För in Anna Kling!

Allas blickar vändes mot dörren. Nu öppnades den och in trädde Anna, klädd i fångdrägt samt

följd af en vaktkonstapel. Hon var ytterst blek och vågade icke se sig omkring.

Anna nekade för tillgreppet af guldarmbandet, och sade sig icke kunna förstå hur det kommit i hennes hem, men konstaplarne intygade att de funnit detsamma i vaggan.

Rättegången blef vidlyftig. En mängd skäl framdrogos för och emot Annas brottslighet. Fru Fårfot, som under rättegången haft ombud, måste sjelf upp för att höras om hon möjligen icke tappat armbandet vid sitt besök hos Anna. Detta trodde hon icke. Skandalen blef större än fru Fårfot beräknat och hon önskade att allt varit ogjordt. Anna frikändes omsider, sedan hon sutit häktad omkring en månad, i brist på bevisning.

Nu var hon fri, men hennes helsa var för lång tid bruten.

Genast Anna blef häktad skref fru Fårfot till sin son om händelsen. I brefvet uttalade hon den förmodan, att han nu icke vidare skulle bry sig om henne.

Hon erhöll ett tillfredsställande svar och kände sig hämnad.

Två år hafva förflutit.

Anna är återställd till helsan. Hon har åter börjat arbeta på en fabrik. Hennes olyckliga belägenhet har väckt medmenniskors medlidande och hon hånas numera icke.

Gamle herr Fårfot är död och fabriken såld till ett bolag.

Unge herr Fårfot vistas mest utomlands på resor och modern har dragit sig undan från verlden. Man påstår att gumman blifvit konstig till sinnet.

Anna har sett Fårfot några gånger, men han har icke känt eller låtsas känna igen henne. För några dagar sedan såg hon honom, men gick då en annan väg för att icke möta honom.

Hon var icke ond på honom, ty hon förstod att han blifvit vilseledd af modern, men hon ville icke gå i hans väg.

Och så var det någonting annat.

Regelbundet hvar tredje månad under det sista året hade hon genom okänd hand fått emottaga rätt betydande penningebidrag, och dessutom erhöll hon vid alla större högtider värdefulla gåfvor.

Anna misstänkte att hon hade Fårfot att tacka härför och kände sig rätt generad.

Hon gissade äfven rätt, men allt kom icke från honom.

Fru Fårfot, som var gammal och blifvit sjuklig och fruktade att snart blifva ställd inför en rättvisare domare, sökte lätta sitt skuldbelastade samvete med att sända Anna åtskilligt i all hemlighet.

Nu låg hon dödligt sjuk, enligt hvad Anna erfarit, och det var med anledning deraf som Fårfot kommit till staden.

Det var höst, stormen tjöt och piskade mot rutorna.

Någon knackade på Annas dörr. Hon gick att öppna, undrande hvem som kunde vara ute så sent i ett sådant väder.

— Bor Anna Kling här? — frågade en man, som visade sig i dörren.

— Ja — svarade Anna.

— Det är helsningar från enkefru Fårfot att hon önskar tala vid eder. Hon ber att ni genast följer mig.

Anna klädde sig och följde mannen.

Framkommen emottogs hon af en tjenare, som förde henne genom en rad af rum in till den sjuka.

Hur sakta tjenaren än öppnade dörren, märkte den sjuka att någon kom och vände hufvudet mot den inkommande. Då fru Fårfot såg att det var Anna, drog ett skimmer af tillfredsställelse öfver de aftärda dragen. Hon tecknade åt Anna att taga plats på en stol vid hufvudgärden.

I rummet voro närvarande, förutom Anna, unge herr Fårfot, en läkare samt en prest.

Den sjuka låg länge med slutna ögon, utan att yttra ett ord. Den djupaste tystnad rådde. Hvar och en af de innevarande syntes försjunken i egna betraktelser.

Anna fann sin ställning förfärlig. Till venster hade hon den döende, som tillfogat henne så mycket ondt, och midt emot sig Fårfot, hennes förförare, som öfvergifvit henne och barnet. Hon sökte förgäfves gissa sig till hvarför man eftersändt henne.

Omsider, efter en lång qvalfull väntan, bröt den sjuka tystnaden.

Med svag röst och i afbrutna meningar omtalade fru Fårfot att Anna var oskyldig till stölden af armbandet. Hon berättade hur allt tillgått, och att driffjedern till hennes låga handling varit högmod. Hon ville, på hvad sätt som helst, förebygga en förening mellan sonen och Anna.

— Jag kan icke — sade fru Fårfot vänd mot Anna — godtgöra hvad jag brutit mot dig, men min son skall göra det.

Nu lät hon sina blickar falla på sonen och sade:

— Karl, vill du villfara din döende moders sista önskan?

— Ja — svarade han djupt rörd och flyttade sig intill moderns bädd.

— Du skall då taga Anna till din hustru. Lofvar du att göra det, dör jag i frid, vetande att ni förlåtit mig. Lofvar du det icke, har jag emellertid i mitt testamente ihågkommit Anna, så att hennes framtid är betryggad.

I stället för svar föllo båda, Anna och Karl, på knä vid moderns läger.

— Pastor — sade fru Fårfot till presten — lägg de båda barnens händer i hvarandras — — Lägg min hand på deras hufvuden, jag vill välsigna dem.

Presten lydde.

— Förlåten I mig? — hviskade hon knappt hörbart?

— Ja, älskade — svarade båda.

Ett skimmer af obeskriflig frid lägrade sig öfver de bleka dragen.

Det blef så tyst, så tyst i rummet. Den döendes hand hvilade på de ungas hufvuden. Den blef tyngre och tyngre.

Läkaren, hvilken hittills varit ett stumt vittne, steg nu fram, fattade fru Fårfots hand, som hvilade på de båda återförenades hufvuden, och lade den tillbaka på dödslägret.

— Hon är död — sade han.

Utan att någon märkt det, hade en ny åskådare af den nyss beskrifna döds- och försoningsscenen inkommit.

Främlingen hade stannat vid dörren. Han var trasigt klädd och genomvåt af regnet.

— Min mor — sade mannen med dof, af förtviflan söndersliten stämma — min brottsliga mor,

du hade icke en tanke för din förskjutne, vanärade son. Jag vill följa dig i grafven.

Förskräckte vände de innevarande sig om. De sågo huru främlingen framtog en pistol och vände mynningen mot sin tinning.

I samma ögonblick som skottet brann af, slog presten vapnet ur mannens hand. Kulan slog i väggen och — förunderliga ödets skickelse — träffade en medaljong, som inneslöt porträtten af den döde och hennes förförare.

Vid smällen af skottet rusade flera tjenare in, uppskrämda, undrande hvad som stod på färde.

Läkaren fattade sig först.

Det är ingen fara, vänner — sade han så lugnt han förmådde — det var endast en af mina flaskor, innehållande ett farligt ämne, som kommit för nära ljuset och exploderade. Lemna oss en stund.

Främlingen, frukten af fru Fårfots ungdomssynd, gick derifrån försonad och hjelpt. Han reste öfver till Amerika, der han snart bringade sig upp till rikedom och anseende.

Men pratet kunde icke alldeles nedtystas. Det gick länge en sägen, att vid fru Fårfots dödsbädd inträffat något rysligt, som stått i samband med mannen, som ingen såg då han kom eller gick och ingen kände.

Unge Fårfot infriade sitt löfte. Ett halft år efter begrafningen återfinna vi våra båda vänner, gifta och lyckliga. Lyckan blef ock deras stadiga gäst under hela lifvet, tack vare Annas milda sinne.

Karl Fårfot fick aldrig anledning att skämmas öfver »fabriksflickan», fastän han kom att intaga ett framstående rum inom vårt land.

1001851318

Å

Axel Norrmans

BOK- och ACCIDENSTRYCKERI

i Norrköping,

Gamla Rådstugugatan N:o 39,

verkställes tryckning af:

Reglementen,
Medlemskort,
Cirkulär, Biljetter,
Program, Visit-,
Förlofnings-, Adress-,
Bröllops- och Begrafnings-, Invitations-
och Notifikationskort,
Prislcuranter,

Fakturor, Reverser,
Reversaler, Räkningar,
Notor, Anmaningsbref,
alla slags Qvitton,
Kontrakt, alla slag,
Märken, Etiketter,
Adresslappar, Firmastämpling å Papper
och Kuvert m. m.

samt

TABELLARISKA arbeten.

Olika sorters

Häftstyck m. m.

Allt arbete utföres omsorgsfullt, smakfullt,
fort och billigt.